

24 KASIM ÖĞRETMENLER GÜNÜ NEDENİYLE BİR ANI “ Ben öğretmen Olacağım”

Öğretmenlik özveri

isteyen bir meslek. Sabır ister, sevgi ister.

Öğrettiğinden çok öğrenmek ister.

Öğrencisine: “ öğretmenimden aldığımı satıyorum” dedirtebilmeyi ister.

Hasılı öğretmenlik öyle bir yük ki taşı taşıyabilirsen...

Ailemizde benden

önce öğretmen olan yoktu.. Olmamasına rağmen ilköğretmenim rahmetli Abdullah Turhan'ın güdülemesiyle bu yola girdik. Her öğrenci öğretmenine benzemek ister

kuralına göre, 12 yaşında bir çocuk olarak, aileme karşı duyacağım özleme rağmen gurbetle tanışmamın

sebebi olmuştur bu tutku.. Hatırımda kaldığına göre, bu tutkuya sevgili annem Ayşe Hatun'un sel gibi akan göz yaşları bile mani olamamıştı.

Girdiğim sınavları kazandıktan sonra kaydımı

yaptıracağım Pulur İlköğretmen Okulu'na

Köyden ağabeylerle birlikte yola çıktık. Erzurum'a gidecektik. Kamyon üstünde uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra bir

sonbahar günü 26 Eylül 1950 de vasıl olduk Okulumuza.

0 gün topluca okul hamamında yıkandıktan sonra yatı

için ranzalı yatakhanelerde istirahatata çekildik. Ağabeyler artık yanımızda yoktu. Ben gibi hemşerisi çok olanlar hariç ağlayan, horlayan ve bir birine

yakınanları dinledikçe içime bir gariplik çöktü. Ve bir kaçma planı yapmada

karar kıldım. Bu eylemi iki hemşerim gerçekleştirdi. Ama ben gerçekleştiremedim.

Çünkü bu halimi sezinleyen hemşeri

ağabeylerimin göz hapsinden kurtulmam mümkün olmadı .

Günler çabuk geçti...

Tarih yaprakları 26 Aralık 1950 yi gösterdiğinde okul önünde düzenlenen bir törende adım okundu ve bir bankın üzerinde kendimi buldum. Anons İftihara

geçenler 1A dan 452 Yusuf

Türkan Sadık. Ufak tefek bir çocuk olmama rağmen bu başarım okulda tanınmamda ve diğer öğretmenlerimin de taktirini kazanmamda en büyük etken olmuştu.

Devam eden 6

yıllık bu süreç sonunda dersler, uygulamalı çalışmalar, bilginin işe

dönüştürülmesi, görev alacağımız

gelecekteki köy öğretmenliğindeki başarıların nasıl elde edileceği bilgilerini özümledik. Kimi zamanlar yan

gelip yattık, neticede hamdık, piştik, olgunlaştık. Ve genç öğretmen adayları

olarak 30 Haziran1956 günü tören alanında toplandık. Topluca, son kez

seslendirdiğimiz “Candan açtık cehle

karşı bir savaş” dizelerini içeren Öğretmen

Okulu Marşı'nın kulaklarımızdan çıkmayan

yankıları arasında ellerimizde tahta bavullar olarak yeni ufuklara yelken açmak

üzere sevgili okulumuza veda ederek ayrıldık..

İlk görev yerim

146 mevcutlu Kürtün Çayırçukur Köyü

İlkokulu Stajiyer Baş Öğretmenliği... Ardından 2 Yıl yüksek okul. Sonra çeşitli

liselerde sınıf öğretmenliği

yöneticiliği, Gümüşhane Meslek Yüksek Okulu Müdürlüğü, Son 14 Yıl

Gümüşhane, Eskişehir, Tunceli, Siirt, Bingöl, Ağrı İl Milli Eğitim Müdürlükleri görevlerini

kapsayan 41 yıllık bir eğitim

serüveni..

Şunu öğrendim

ve inandım: Bir ülkenin kurtuluşu ancak eğitimle mümkün olur. Bunun da temel ögesi öğretmendir. Öğretmene itibar eden onların saygınlığına gölge düşürmeyen toplumların kısa sürede yükseldiği bilinen gerçeklerdendir. Tıpkı Finlandiya örneğinde olduğu gibi.. Benim ülkemde neden olmasın diye de her gün hayal etmekteyim.

Bu gerçekten

hareketle Atatürk ün Millet Mektepleri Başöğretmenliğini kabul ettiği 24 Kasım günü 1981 tarihinden beri "Öğretmenler Günü" olarak kutlanmaya gelmektedir. Bu vesile ile Başta başöğretmen Atatürk olmak üzere tüm öğretmenlerin bu gününü yürekten kutluyor ebediyete intikal edenleri de rahmetle anıyorum.

Kısa bir anı ile

başladık ve kulaklarımdan çıkmayan "CANDAN AÇTIK CEHLE KARŞI BİR SAVAŞ" dizesi gerçeğinin altını kalın çizgi ile çizdik. Bir gerçek daha var ki: O da, toplu dersler öğretmenimiz, Yusuf Lekesiz'in serbest vezinle yazdığı ve bir törende okuduğu şiirin den aklımda kalan dizeleri:

Öğretmen olacağım..

Benim de sınıflarım, sınıflarımda öğrencilerim..

Kiminin saçı siyah, kiminin sarı

Kiminin gözü kara kiminin ela.

Renkleri engel değildir onları sevip

okşamama...

Akan burunlarını sileceğim mendilimle...

BEN ÖĞRETMEN OLACAĞIM...